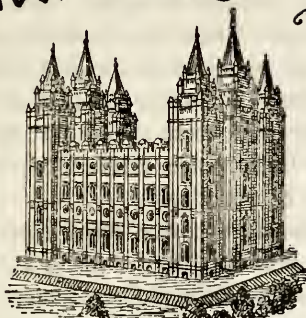
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15de Februar 1901. 50de Aargang.

En Hilsen til Verden fra Præsident Lorenzo Snow Nytaars Dag 1901.

Et nyt Aarhundrede er i Dag oprundet for Verden. Det forløbne Aarhundrede har været af største Betydning for denne Planets Indbyggere. Det vilde være en Umulighed selv i et Hundrede Dage at give en tilnærmelsesvis klar Skildring af de vigtige Begivenheder, de beundringsværdige Fremskridt, de store Bedrifter, gavnlige Opfindelser og Opdagelser, der udmærkede de ti Dekaders Gang, som vi have forladt i Menneskehedens endeløse Marsch. Ja, den blotte Tanke paa det nittende Aarhundrede opvækker Betragtninger om Fremskridt, Forbedring, Frihed og Oplysning. Lykkelige ere vi, som levede blandt disse Fremskridts Undere og bleve delagtige i dets Kundskabs Skattes Rigdom.

Hvad vi have lært i det henrundne Aarhundrede burde have beredt os for det nu begyndte Æras Pligter og Herlighed. Dette burde være en Freds-Tidsalder af Oplysning, stor Fremgang og en universal Antagelse af den gyldne Regel. Den henrundne Tids Barbarisme burde forglemmes. Krig med dens Skrækkeligheder burde kun eksistere i Erindringen, Nationernes Bestræbelser burde rettes paa Udbredelsen af Broderkærlighed og gensidig Forædling. Menneskehedens Bedste burde komme flere tilgode end blot nogle faa af Racens Begunstigede. Vaagn op, I Jordens Konger og Nationers regerende Myndigheder, og betragt Scenen,

paa hvilken Begyndelsѕ-Straalerne forgylde den kommende Tusindaars-Dags Morgen. Magten er i eders Hænder til at bane Vejen for Kongernes Konges Komme, hvis Herredømme skal være over hele Jorden. Opløs eders Arméer; omdan eders Krigsvaaben til industrielle Redskaber; let Folkenes Byrder; afgør eders Stridigheder ved Voldgifts-Kendelser; mød i kongelige Kongresser og giv Udkast til Unioner i Stedet for Erobring, for at bandlyse Fattigdom, opløfte Masserne og udsprede Helbred, Velstand, Oplysning og Lykke til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk. Da skal det tyvende Aarhundrede være eders Livs Ære og eders Kroners Glans, og kommende Slægter skulle synge eders Pris, medens den Evige skal sætte eder højt iblandt de mægtige.

I arbejdende Millioner, som æde eders Brød i eders Ansigts Sved, opløft eders Blikke og hils Magten fra det Høje, som skal frigøre eder fra Trældom! Eders Forløsnings-Dag stunder til. Ophør med at ødelægge eders Dagløn paa det, som nedtrykker og holder eder i Fattigdom. Anse ikke Rigdom for eders Fjende, ejheller eders Arbejdsgivere for eders Undertrykkere. Søg at forene Kapital og Arbejde. Vær sparsommelige, naar I have godt Arbejde. Bliv ikke et Rov for underfundige Mænd, som søge at yppe Kiv for deres egen Fordels Skyld. Søg at opnaa eders Ret paa en lovlig Maade og afhold eder fra Voldsomheder og Ødelæggelser. Anarkisme og Lovløshed ere eders dødelige Fjender. Udsvævelser, Ødselhed og Laster ere eders Slaveris Kæder. Eders Frihed er for Haanden, Lyset nærmer sig, eftersom Aarhundredet skrider frem.

I Rige, Mænd og Kvinder, brug eders Rigdomme til at give Arbejderen Beskæftigelse! Tag de ledige fra Overbefolkningens Midtpunkt og sæt dem paa Landets udyrkede Arealer, som kun ere ufrugtbare, fordi Arbejdskraften mangler. Aabn eders Pengeskabe og eders Punge, og begynd Foretagender, som ville lindre den Usselhed, der leder til Laster og Forbrydelser, som ere en Plage i eders store Stæder, og som forgifte den moralske Atmossfære i eders Midte. Gør andre lykkelige, og I skulle selv vorde lykkelige.

Som en Guds Tjener bærer jeg Vidnesbyrd om hans Viljes Aabenbarelse i det nittende Aarhundrede. Den tilkendegaves ved hans egen Røst fra Himlen, ved den personlige Aabenbarelse af hans Søn og ved hellige Engles Betjening. Hans Befaling er til alle Folk alle Vegne, at de skulle omvende sig fra deres onde Veje og uretfærdige Begæringer og blive døbte til deres Synders Forladelse, at de maatte annamme den Hellig-Aand og indgaa i Samfund med ham. Han har begyndt den Frelsens-Plan, som er omtalt af alle de hellige Profeter, Vise og Seere i alle Tidsaldre og blandt alle Folkeslag. Han vil visselig udføre sin Gerning, og det tyvende Aarhundrede vil mærke dens Fremgang indtil dens Fuldendelse. Enhver Udfoldelse i Videnskab, Kunst,

Mekanisme, Musik, Litteratur, i poetisk Indbildning og filosofisk Tænkemaade i det forløbne Aarhundrede var en Tilskyndelse af hans Aand, hvilken om ikke lang Tid vil blive udgydt over alt Kød, som vil annamme den. Han er alles Fader, og det er hans Hensigt at frelse og ophøje alle.

I mit Livs 87. Aar føler jeg mig opfyldt af et inderligt og oprigtigt Ønske for Menneskehedens Fremskridt. Jeg ønsker alle et glædeligt Nytaar. Jeg haaber og ser fremad med Forventning om store Tildragelsers Komme i det tyvende Aarhundrede. Ved dets lykkespaaende Daggry opløfter jeg mine Hænder og anraaber om Himlens Velsignelse over Jordens Indbyggere. Maa den Højestes Lys tilsmile eder. Maa Jordens Skatte og Frugter blive frembragte i Overflødighed, til eders Velfærd. Maa Sandhedens Lys adsprede Mørket fra eders Sjæle. Maa Retskaffenhed formeres og Misgerninger formindskes, eftersom Aarhundredet ruller fremad. Maa Retfærdighed triumfere og Fordærvelse blive udslettet. Og maa Kyskhed, Dyd og Ære faa Overhaand, indtil det Onde bliver overvundet og Jorden renset fra Ugudelighed. Lad disse Følelser som „Mormonerne"s Stemme fra Utahs Bjerge udgaa til hele Verden, og lad alle Folk vide, at vore Ønsker og vor Mission er at velsigne og frelse den ganske Menneskeslægt. Maa det 20. Aarhundrede blive det lykkeligste, ligesom det vil blive den mest fremragende af alle Tids-Aldere, og maa Gud faa Æren for den Sejr, som kommer over Synd og Sorg, Ulykke og Død. Fred være med eder alle!

Deseret News.

Afholds-Sagen i England.

Dekanus Farrar, af den engelske Kirke, har sine egne individuelle Ideer af Aarhundredets Pligter, han siger: „Det er hans dybeste Overbevisning, at en af de væsentligste Pligter, som den engelske Race har at udføre i Aarhundredets første Aarrække, var at befri Nationen fra den utaalelige Forbandelse, som har hvilet over den i Aarhundreder, og hvilke, til Trods for mørke og ildevarslende Omstændigheder, vi ikke tillod at nedbøje os, fordi vi havde Tro paa guddommelig Indflydelse. Afholdsforeningens Arbejde iblandt Børnene var baade vigtig og fuld af Interesse, for de have Fremtiden i deres Varetægt, og hvad de ere, ville Fremtidens Mænd og Kvinder være. Der var tre og en halv Million Medlemmer i Haabs-Foreningerne. Men hvad er Aarsagen til, at dette store Antal har haft saa liden Indflydelse paa Flertallet af den engelske Nation? Det er, fordi der er et overordentligt Tilbagefald, derfor skulle vi gøre os Bestræbelser for at opvække Børnenes Interesser for Bevægelsen, saa at de aldrig ville forlade Afholdenheds Principperne, da vilde hele Englands Tilstand være forandret, førend mange Aar af dette Aarhundrede ere forløbne. Millennial Star.

Om Daab for de Døde.

Broder Oluf Larsen fra Randolph, Rich County, Utah, som den 12. December 1900 kom tilbage fra en to Aars Mission i Norge, besøgte vort Kontor forleden. Han medbragte et Eksemplar af den „anden Del“ af „Johann David Michaelis Oversættelse af det Nye Testamente med Anmærkninger af Mag. Jens Beck, Provst og Sognepræst for Wallekilde og Hørve Menigheder i Sjælland“. Bogen udkom paa Gyldendals Forlag i Kjøbenhavn, Danmark, i 1796, og Broder Larsen erholdt det hidbragte Eksemplar af en Præstefrue i Veblingsnæs i Romsdalen, Norge. Fraset det Faktum, at Bogen er gammel, har den som Helhed ikke stor Værdi for Sidste-Dages Hellige; men den indeholder en Kommentar af 1. Korinthierbrevets 15. Kapitel, 29. Vers, der er af betydelig Interesse for alle, som tro paa Principet om Daab for de Døde. Skønt vi ingenlunde dele Oversætterens Anskuelser og Forklaringer i alle Henseender, saa er det dog interessant at vide, at visse lærde Mænd, saasom Johann David Michaeli, ærligt indrømme det, som de Sidste-Dages Hellige altid have paastaaet at være Tilfældet, nemlig, at de tidligere Kristne forstode Betydningen af og praktiserede Daab for de Døde. Vi gengive Hr. Michaelis Anmærkninger i ordret Stil og bibeholde den forældede Stavemaade, som uden Tvivl var gangbar dansk Orthografi i 1796, da Bogen blev skreven og trykt.

„Dette Vers har forvoldet Fortolkerne saare meget Bryderie, fordi det siger noget, som saa ganske afviger fra de nu værende Kirkeskikke, ja ansees endog af vore Lærere, som Daabens Misbrug, som Overtroe, og vilde efter vor Kirkeret ikke tilstedes. Meeningerne ere meget deelte, og ved konstige Forklaringer, men som forekomme mig voldsomme og usandsynlige, have Lærde søgt at hielpe paa Sagen. At fortælle og bedømme dem, har ikke Sted her, og dersom det skulde ske med Nytte, vilde det virkelig udfordre en egen Afhandling, som dog altid vilde forudsætte en Læser, der er kyndig i det Græske.

Jeg kan ikke andet end bifalde den Forklaring, som forstaaer Ordene ganske egentlig derom, at i Corinthen have nogle endog ladet sig døbe for saadanne, som vare døde uden Daab, og at virkelig nogle i lille Asien og Galatien have endnu i sildigere Tider gjort dette, siger Epiphanius os, i det 28de Kætterie Paragraph 7. S. 114. Ikkun i et Stykke afviger jeg fra den sædvanlige Forklaring: efter den paastaaes, at denne Daab for Døde skal være skeet for Nysomvendte (Cathechumener), som vare døde under deres Underviisning i Christendommen, førend de havde kunnet bekomme Daaben; men i Apostlernes Tid gik der ikke saa lang en Underviisning forud for Daaben, denne skeede strax i Al-

mindelighed den første Dag, da man blev troende, som vi see i Apostlernes Gjerninger (2 Kap. 41. 42; 16 Kap. 15. 33.) og den fuldstændigere Undervisning fulgte først efter den, i Overensstemmelse med Christi Forordning Matth. 28 Kap., 19. Heller skulde jeg troe, at saadanne, hvis Børn vare døde før Forældrenes Omvendelse til Christus, havde ved Daaben erklæret, at den skulde gielde for dem, for deres i Barndommen døde Børn, eller havde endog foretaget sig en egen Daab i deres Sted; maaske ogsaa Jøder havde gjort dette i Henseende til deres religiøse Forældre, om hvilke de vidste, at de havde med Længsel forventet Messias, og som vare døde, førend Evangelii Prædiken naaede til dem. Tingen kan ogsaa endnu være gaaet videre, jeg forestiller den blot paa den Side, hvor den endnu ser fornuftigst ud. Saa meget er vist, at mange blandt de første Christne have endnu havt højere Tanker om Daaben, og anseet den for uforbigængelig nødvendigere til Salighed, end vi. Vi udlede dens Kraft blot fra Christi Forjættelse, og dens Nødvendighed, naar man kan bekomme den, blot fra hans Befaling, hine tilskreve den tildeels en vis hvad enten physisk eller overnaturlig virkende Kraft, hvilken vi ingen Grund finde til at antage i Bibelen. (Efter Nicodemi opdigtede Evangelium sige endog de Døde, som blive befriede ved Christi Nedfart til Helvede, vi ere døbte i den hellige Jordans Flod, altsaa havde end ikke disse længe siden Afdøde kunnet komme i Paradis uden Daab. Hermas Pastor (3 B. 16 Cap.) siger om Døde, som bekomme det evige Liv: det er nødvendigt, at de ved Vandet opstige og hvile. Thi anderledes kunne de ikke indgaa i Guds Rige, end at de aflegge det første Livs Dødelighed. Disse Døde ere altsaa tegnede med Guds Søns Segl.) De forhen ommeldte Kjættere i lille Asien og Galatien lode sig af den Aarsag døbe, fordi de troede, at endogsaa den uforskyldte Mangel af Daab vilde udelukke dem fra Opstandelsen.

Men bør der da nu være en saadan Daab for de Døde? er den befalet? er den lovlig? — Intet af alt dette siger Paulus her, men vi see allene af ham, at den har været i Chorinthen, maaske været meget sædvanlig. Befalet finde vi den ingensteds af Christo og Apostlene, ja jeg finder ikke engang hos Jøderne et Spor til den, saa at man maaskee skulde kunne ansee den, som stiltiende billiget af Christo ved Daabens Indstiftelse, ligesom den hos Jøderne brugelige Børnedaab: efter min Meening er den ogsaa aldeles ufornøden, ja unyttig og uvirksom. Men derfor kan den have været i Korinthen, i en Stad, hvor vi finde saa saare meget synderligt iblandt de Kristne. Kjætterie vil jeg ikke kalde den, med hvilket Navn jeg ikke gad omgaaes saa ødsel, thi ellers maatte jeg ogsaa saaledes kalde hvo veed hvor mange iblandt os antage og paa Vildfarelser og Misforstand grundede Skikke, hvor mange Kiættere vilde vi da bekomme midt i vor Kirke? Den var

overflødig Omsorg for de uden Daab afdøde Paarørende, og beroede paa saare vidtdrevne Begreber om Daabens Nødvendighed. Svage og Ængstelige tiente den til Beroligelse i Henseende til deres uden Daab afdøde Børn, hvilke Forældre jo dog ogsaa uden deres indhentede Samtykke lade døbe, naar de ere i Live, eller i Henseende til saadanne Paarørende, om hvis gode Sindsbeskaffenhed de troede at være forsikrede. Velmeent var den, og som noget velmeent tilstædet. Overhoved var vel den første Kirke taalsommere, og meer overbærende med hvad enhver fandt for godt, end den siden er bleven; jeg dadler hverken den ældre eller den nyere Kirke, thi jeg indseer ogsaa meget vel, at af saadanne paa Vildfarelser grundede Skikke kan med Tiden komme megen Skade og fort martrende Overtroe.

Et egentligt strengt Bevis for de Dødes Opstandelse kan denne Daab for de Døde vist nok ikke være; men Paulus forestiller Korintherne Modsigelsen imellem den Lære, som nu fandt Bifald hos dem, og det som mange iblandt dem selv havde gjort. I det ringeste havde dog mange af dem ved den Daab aflagt en Bekiendelse, at de troede en Dødes Opstandelse: thi hvilken Affindighed vilde det være, at lade sig døbe for en Død, som slet ikke meer er til, og aldrig meer har et Liv at forvente?" (Bikuben.)

Revision af Trosbekendelser.

Et Udvalg af Gejstlige og Lægmænd er nedsat i Washington for at give et Udkast til en Anbefaling til den næste General-Forsamling af den presbyterianske Kirke, angaaende Revisionen af dette Samfunds Trosbekendelse — et Emne som har været under Forhandling for flere Aar. Spørgsmaalet er om det er ønskeligt at vedblive at give Samtykke til Tros-Artikler, som synes at erklære, at et vis Antal af nyfødte Børn ere forudbestemte til evig Fordømmelse. Der hersker en almindelig Mening at en saadan Lære er ligesaa uskriftelig, som ufornuftig, og af den Grund ere mange, baade Gejstlige og Lægmænd bestemte paa at forlange en ny Fremstilling over dette Emne. Dog, ere der andre, som modstaa denne Fordring, ikke fordi de tro paa denne anstødelige Lære, men fordi de tro, at Bekendelsen i sin nuværende Form kan ved kløgtig Forklaring, blive bevist ikke at erklære Fordømmelse for nogle Børn, men kun Frelse for disse, som den udpeger som udvalgte, og ikke at give nogen som helst Erklæring angaaende de andre. Det nuværende Udvalg er forelagt den Pligt, at indsamle Underretning, „at søge Lys og Kundskab fra hvilken som helst Kilde" angaaende dette Punkt og at give passende Anbefalinger derom.

En af deres Lys- og Videnskabs-Kilder, er den almindelige Stemning iblandt Presbyterianerne, som ere repræsenterede, ved Valg, af de Ældstes Kirkebestyrelser.

Der ere nu 232 af disse Kirke-Samfund, repræsenterede og det er sagt at 224 af disse, har afgivet Stemme. Kun 46 beder om Sagens Tilsidesættelse, medens nogle ere stemte enten for en Revision en suppletorisk Fremstilling eller en Substitution. Det ser derfor ud som Substitutionisterne eller de saakaldte „liberale", vare visse paa Sejren, men de „konservative" tænke ved deres større Enighed, at overvinde de liberales deelte Hob. Men hvis en Revision eller en suppletorisk Fremstilling, skulde blive antaget, er det forstaaet at en Saadan ikke vilde have nogen Indvirkning paa de kalvinistiske Fremtoninger af Presbyterianismen. Den viser at Aarhundredets religiøse Strid, som drejer sig alvorlig om den afgørende Myndighed, har haft Indvirkning paa Nutidens mest konservative religiøse Samfund. Trosbekendelsen var en Gang anset som et Mønster — den meste ufejlbare Fremstilling af skriftlig Lærdom, hvilken at betvivle, eller fornegte, var anset for Kjetterie og god Grund for Udelukkelse. Præsterne toge Eed paa at prædike Skriften som den var fremstillet i Tros-Artiklerne. Det er ikke ganske saaledes længere. Grund-Autoriteten af Kirkeraad, af Tros Artikler, og det skrevne Ord er en efter anden blevet vejet, og Tilbøjelighed er nu til at trænge ind bag ved alle disse, og at sætte den yderste Fortrøstning til den guddommelige Indstifter af den kristelige Religion. „Hvad tænker I om Kristus?" er igen det største Spørgsmaal. Og, udentvivl, naar den kristne Verden finder sin Beliggenhed i denne ny Retning, Nødvendigheden af Kristi Tilstedeværelse i Kirken, at være i Forbindelse med ham som i den første kristne Tidsalder og Nødvendighed for Aabenbaring af hans Magt, Visdom og Godhed vil blive følt iblandt hans Bekendere. Og til Spørgsmaalet „Hvad vilde Jesus gøre" angaaende Kirkens Ledelse, ville der kun være et tilfredsstillende Svar: Han vilde gøre nu, hvad han gjorde da Kirken var først oprettet for Menneskenes Frelse. Forkastelse af menneskelig Lære som den endelige Autoritet er en god Indledning til Antagelsen af Jesus som deres Aabenbarings og Frelses Kilde af Sandhed og Liv.

Deseret News.

Den, som igennem ydmyg Bøn holder Troens Lampe brændende, vil med sikre Skridt vandre fremad paa Livets Bane, omsider opnaa Maalet og modtage Sejrskronen som Løn for et godt udført Arbejde i det forkrænkelige Liv.

A. P.

Den 15de Februar 1901.

Afholds-Spørgsmaalet.

Den 16. Januar holdt Missions-Præsident Andreas Peterson atter et Foredrag paa Afholdsforeningens Vegne her i København. Tilhørerne lyttede med spændt Opmærksomhed under hele Foredraget, der omhandlede Afholds-Sagen i Almindelighed og i Forbindelse dermed Forholdene i Utah.

Taleren viste, hvorledes det i Søndags-Skolerne og andre Steder læres Børnene fra deres spæde Alder, at berusende Drikke ere højst farlige, og at de Sidste-Dages Hellige som et Folk ikke nyde berusende Drikke og altsaa ikke ere Slaver af Alkohol. At der opnaas et bedre Resultat uden Alkohol, i hvad Form den end fremkommer, bevises ved de overordentlige Fremskridt, som de Hellige have gjort, hvilke ville staa som uomstødelige Beviser for dem og i Forening med Afholds-Sagen. Men, tilføjede Taleren, de gaa endnu videre; de tillade ejheller Brugen af Tobak i nogen som helst Form. Han henviste til de enorme Summer, der aarlig ødelægges ved denne afskyelige og modbydelige Vane. Hvor skønt (?) er det ej, at man ved Berøring med en af Tobak gennemtrængt Person skal være nødsaget til at vende sig fra ham for at undgaa Stanken! Og hvilken Opmærksomhed skænker man vel den Person, for hvem Gaden er for snæver? Her turde Spørgsmaalet fremstille sig: Til hvad Nytte er Tobak og stærke Drikke? Det ved man ikke; men derimod ved man, at de foraarsage en Forstyrrelse i Legemets Indre og en Nedbrydning af Nervesystemet; de ruinere og ødelægge lykkelige Familier og foraarsage Venners Uenighed — med faa Ord: de ere Roden til næsten alt Ondt.

Alle ere bekendte med disse Forhold, men hvor faa have Mod — de ere for fejge — til at blotte og angribe Roden til alle disse Elendigheder! Det minder os om den Mand, der faldt i Forundring over, hvad Værtshusholdere og Tobakshandlere skulde gøre, hvis man afskaffede disse to synbarlige Nødvendigheds-Genstande. I Sandhed, en haard Knude at løse! Ja, de maatte simpelt hen gøre som andre — slaa ind paa en mere fredelig Bane og sysselsætte sig med noget, som kunde være til Gavn og Nytte for Samfundet. Hvilken Fremgangsmaade vil blive den bedste i Længden saavel for den enkelte som for Almenheden? Det overlades til enhver at besvare Spørgsmaalet og siden handle derefter.

(Det er os en Glæde at meddele, at Præsident Andreas Peterson har afholdt ikke mindre end 14 Foredrag forskellige Steder i København

paa Afholds-Sagens Omraade. Blandt de Emner, som foruden det allerede nævnte ere blevne behandlede, kan anføres: Menneskenes Forudtilværelse samt deres nærværende og tilkommende Tilstand; det er et ædelt Arbejde, som Afholds-Folket har paataget sig: om muligt at udrydde berusende Drikkes skadelige Brug. De ikke alene frelse mange fra total Ødelæggelse, men dygtiggøre dem samtidig til at indtage Stillinger i Livet, hvor fuld Tiltro og en fast Karakter udfordres. Dette giver en Lejlighed til at fremhæve de Principper, som de Sidste-Dages Hellige have opofret alt for at adlyde, samt den Stilling, de nu indtage, og til at vise, hvilket Arbejde de have udført i den korte Tid, de have beboet Utah, og hvilket Resultat der er opnaaet ved deres Flid og Samvirken. Redaktionen.)

Afløsning. Efter et godt udført Arbejde i Missionens Tjeneste afløses følgende Ældster med Tilladelse til at rejse hjem til deres Kære i Zion: George A. Torgesen, Niels P. Andersen og Raynor Ness fra Kristiania Konference; John W. Larson fra Gøteborg Konference; John Pearson og Ola Larson fra Skaane Konference samt Casper Andreasen og Herman F. F. Thorup fra Aarhus Konference, den Sidstnævnte paa Grund af Sygdom.

Beskikkelse. Ældste James C. Petersen beskikkes til at præsidere over Aarhus Konference.

Uddrag af Korrespondance.

Præsident H. A. Pedersen fra Kristiania skriver den 29. f. M. blandt andet: I Aften kom jeg tilbage fra en Tur i Sverige, hvor jeg efter Indbydelse i Forening med Broder Person besøgte en Broder ved Navn Eklund i Vermeland, hvis Hustru var død. Vi forlode Kristiania om Eftermiddagen den 24. Januar, toge med Toget til Mysen og derfra med Heste 8 danske Mile; vi ankom til Bestemmelses-Stedet næste Dags Eftermiddag og bleve meget godt modtagne af Broder Eklund med Familje og Venner. Vi bragte Begravelses-Klæder med os, som vare syede og skænkede af den kvindelige Hjælpe-Forening i Kristiania. Det var naturligvis noget nyt og gjorde et godt Indtryk paa Folket. Begravelsen fandt Sted om Lørdagen. Herren velsignede mig i at tale til Folket, og de syntes meget interesserede. Det blev os ikke tilladt at udføre vore Skikke ved Graven, men da Præsten var færdig, indviede jeg Graven som et Hvilested for vor afdøde Søsters jordiske Dele. Jeg

afholdt 2 Møder om Søndagen paa forskellige Steder, hvilke, saavidt jeg kunde erfare, vare de første, som nogen af vore Ældster har afholdt her paa Egnen. Jeg fandt mange gode Folk, som vare venligt stemte og behandlede os meget godt. Jeg savnede Deres Hjælp til at tale det svenske Sprog til Folket; dog maa jeg sige, at Herren velsignede mig, saa jeg tror, at de forstode alt, hvad jeg sagde.

Vi besøgte Broder Persons Forældre og fandt dem begge syge og sengeliggende. Jeg forklarede Evangeliets Principper samt dets Gaver og Kræfter for dem, hvorefter jeg paa Opfordring salvede dem for deres Helbred i Herrens Navn. Vi besøgte dem igen efter Mødet og fandt dem begge i god Bedring og ude af Sengen. De havde tilberedt et godt Maaltid for os, som vi nød sammen. Det var et kraftigt Vidnesbyrd, ikke alene for os, men ogsaa for de Fremmede, som vare til Stede, da vi salvede dem, og de undredes alle derover.

Vi forlode vore Venner i Sverige i Gaar Morges Kl. 4 og ankom til Kristiania Kl. 9½ i Aftes; dette var mit første Besøg i Sverige, og jeg forsikrer Dem, at jeg vil altid have det i kærlig Erindring; jeg haaber, at der er saaet en god Sæd, som vil bære Frugt i Herrens belejlige Tid. Der er mange ærlige Sjæle, som ere villige til at lytte til Vidnesbyrdet, og jeg venter, at mange der ville forene sig med Kirken i en nær Fremtid. Jeg maatte love Folkene enten selv at komme igen eller ogsaa at sende Missionærer dertil efter en Tids Forløb for at afholde nogle Møder, hvis det er belejligt; der er en god Missionsmark, og jeg er sikker paa, at meget Godt kunde blive udført. Jeg ved ikke, hvilken Gren eller Konference i Sverige den Del af Landet tilhører, men jeg antager, den hører til Stockholms Konference. Jeg ønsker ikke at gøre Indgreb i andres Rettigheder, men ansaa det for min Pligt at holde Møde, naar Lejlighed gaves.

Den sejrende Nazaræer.

En gammel Kirkehistorieskriver har meddelt en lille fortræffelig Fortælling om et vittigt Svar af en ulykkelig Kristen, som paa Grund af sin Tro blev tantaliseret og plaget af Libanius, den sarkastiske og ondskabsfulde hedenske Taler. „Du siger, at din Tømmermands Søn opfor til Himmelen," sagde Libanius med en spottende Mine. „Hvad kan han gøre der med sin Sav og sin Hammer?" Hurtigt og uventet gav den unge Kristen følgende Svar: „Han laver en Ligkiste til Jupiter."

Det var et vel grundet Svar. For nitten Hundrede Aar siden, da Jesus blev født, var hele Europa henfalden til Afguderi. Der var mangfoldige Tros- og Tilbedelses-Maader, som vare dybt rodfæstede i

de menneskelige Følelser og Interesser. Nogle vare helligede til ukendte Forfædres Ihukommelse, andre prydede med de mest ophøjede Skulptur- og Arkitektur-Storheder; andre vare stærke i den Frihed, som de sikrede de dyriske Lidenskaber af laveste Tilskyndelse, og alle bleve med Nidkærhed beskyttede af Kaster og Komplotter, hvis præstelige Rigdom og Anseelse afhang af deres Bestaaen. Men i Dag ere alle disse Tros- og Tilbedelsesmaader saa fuldstændig ødelagte, at vore dygtigste Oldkyndige kun have et svagt Begreb om endogsaa de mest fremragende af dem.

Ej længer', hvor de høje Templer knejse,
Buer og Taarne, som gør Staden skøn,
Ej Larm af Kvæg sig nu fra Altre rejse,
Og ej til Bakkus mer opstiger Bøn.

Ej længer', hvor olympisk Buer høje
Saas vidt omkring fra purpurrøde Hav,
I gyldne Sale Zeus' Præster støje
Og høre Sangen, som Apollo gav.

Porfyr-Paladser, med de gamle Helte;
De gamles Tro til Rim er falmet bort;
De gamle Guder drak, ja, blandt sig delte
Af Dødens Vand, som kom fra Tidens Port.

Hvor fuldstændig var ikke denne Omstyrtelse — en Undergang, som er uden Sidestykke i Historien — ethvert Barn kan sige noget derom. Men forholdsvis kun faa Personer vide, og kun de enkelte, som uden at røres kunne læse Historiens modbydeligste Sider, ville ønske at vide, hvor fordelagtig denne Undergang har været, endogsaa fra Lægmænds Moral-Standpunkt. Vi vide alle, at de hedenske Religioner kun gjorde lidt for at hæve den moralske Tone hos deres Tilhængere; men hvor meget de gjorde for at brutalisere dem er kun kendt af dem, som ere blevne beængstede ved at læse Bøger, der næsten vare ulæselige og helt og holdent uanførlige, Bøger som, for at tage det mildeste Eksempel, Dollinger's »Jew and Gentile«. Europa blev befriet fra alle disse Skrækkeligheder, der lagde Baand paa alle menneskelige Fremskridt, saavel fra de nordiske Hedningers Grusomhed som de sydliges Tøjlesløshed.

Hvorledes fandt denne Befrielse Sted? Dette er Historiens store Mirakel. Det skete ikke ved nogen politisk Taler, Erobrer, kronet Konge eller listig Filosofi. En galilæisk Bonde gjorde, hvad Demosthenes, Aleksander, Cæsar og Aristoteles vilde have tænkt umuligt og haabløst, som uværdigt et Forsøg — han omstyrtede et Fastlands Religioner og forandrede den hele menneskelige Histories Strøm. En Landsby-Tømmer-

mand, i en fjernt liggende romersk Provins, udtalte nogle faa ulærde Sætninger, sendte nogle faa ulærde Disciple ud for at tale hans uskrevne Ord, og hele Europas Religions-Systemer rystede i deres Grundvolde og forsvandt ligesom en Magikers Palads ved den kabalistiske Trylle-formel. Svag i alt, hvad Mennesket anser for Magt, kun stærk i sin Bevidsthed om direkte Samkvem med Gud og om en Beskikkelse fra det Høje til at oprette Guds Rige paa Jorden, gik han bort fra sit simple Hjem for at blive Verdens-Historiens Midtpunkt. Det er virkelig ikke forunderligt, at Menneskene i de efterfølgende Dage, med den gamle Helte-Aand og Helte-Tilbedelse endnu iblandt sig, ærede denne store Sejr-vinder som en Gud.

Nutidens største Lærde, saavel Kristne som Vantro, have tilstaaet, at Barnet, hvis Fødsel vi helligholde i „Jule-Tiden", er udmærket i hele Historien som den eneste af den Slags i Menneskeheden; den eneste baade for det underfulde Menneske, han var, og for det underfulde Værk, han udførte. Og saaledes er det hændt, at Spotten, som den mest veltalende vantro Filosof, denne hedenske Helt, kastede paa den gali-læiske Tømmermands Grav, kunne vi uden Betænkning antage, ja, det er vor stolte Ros, at:

„De, som vare Guder, ere døde,
Og du, som var død, er Gud".

W. G. Mills i
Millennial Star.

De „fordærvelige Indflydelser".

»The great Eastern Newspaper League« (Det store østlige Ny-heds Forbund) kunde paa sin Jagttagelses-Tur fra Østen til Vesten ikke undlade at besøge Klippebjergenes Hovedstad (Saltsø-Staden), og medens det var der, havde det Privilegiet at udgive »Salt-Lake-Herald« for en Dag. Af de mange interessante Emner, som dette Nr. omhandlede, ville vi uddrage følgende med Overskriften: „De fordærvelige, ødelæggende Indflydelser", hvilket vi anbefale til Fordrejeres og Kritikeres Eftertanke.

„For den almindelige Avis-Referent, som besøger Saltsø-Staden første Gang og bliver der tre à fire Dage, sidder ned ved Vejsiden paa Vejen til sit Hjem og skriver, at Saltsø-Staden vilde være en ganske fin By at bo i, hvis ikke Mormonismens fordærvelige Indflydelse gjorde sig gældende, vil jeg sige, at jeg har været i Saltsøstaden omtrent en Uge, og efter en omhyggelig Undersøgelse maa jeg erkende, at jeg ikke har fundet nogen saadan — endnu. Jeg føler ligesom den gamle Dame i Columbia S. C., hvis Pige sildig paa Aaret 1864 fortalte hende, at hun skulde skynde sig bort, fordi Sherman og hans Soldater vare paa

Vejen dertil, og at alle Dantes Infernos Skrækkeligheder vilde blive den ulykkelige Kvinde til Del, som faldt i deres Hænder. Den gode Dame blev ikke det mindste foruroliget ved denne Nyhed. Hun sagde: „Det er godt, Cindy, du kan holde godt Udkig op ad Vejen, og naar du ser den første Række Soldater, lad mig det da vide, saa vil jeg skynde mig oven paa og iføre mig mine Søndags-Klæder." Jeg har lignende Følelser om Saltsø-Staden. Jeg har søgt efter „fordærvelige Indflydelser", lige siden jeg kom til Staden.

Hr. Holmes, Værten paa Hotel Knutsford, som har boet her i sytten Aar, siger, at han frygtede dem indtil for tre à fire Aar siden, da Turist-Strømmen begyndte at vokse; men nu tænker han aldrig mere derpaa. Jeg gik ud paa Temple Street (Tempel-Gade) og paa andre Gader i Lørdags; jeg troede, at jeg maaske vilde finde dem udenfor Salonerne eller se dem komme ud af de store Manufaktur-Butikker. Men, ærlig talt, jeg tror, det er falsk Allarm. Det er naturligvis muligt, at de ere indesluttede i Templet og kun blive løsladte, naar Maanen er i Aftagende, eller Regnvejrs-Aftener i Kirkegaards-Hjørner. Medens jeg gaar op og ned ad Saltsø-Stadens storartede Gader og lytter til Bjergstrømmenes sagte Raslen i Sol-Lyset, naar de skynde sig fremad til Floden, og medens jeg betragter det udvendige af, hvad der synes at være lykkelige Hjem, forekommer det mig, at de saakaldte „fordærvelige Indflydelser" ere en lige saa stor Myte som den „kyssende Torbist". Jeg gik op til Manden i Tunnellen ved Templet for at spørge ham om dem, men han vidste ingen Ting. Jeg ønsker ikke at støde imod dem paa Gaden i et upaaagtet Øjeblik og er derfor meget forsigtig — naar jeg drejer om Hjørnet. Jeg var bange i Gaar Eftermiddags, da jeg drejede om Hjørnet af Maine Street (Hovedgade), thi det saa virkelig ud, som om jeg langt om længe havde mødt dem — to paa een Gang, bogstavelig talt. Nu, to „Indflydelser" i sværmeriske Dragter, fortryllende Sommer-Hatte, af henrivende Skønhed og den mest henrykkende Gratie, vilde være en saa stor Kontrast, at en Mand, som har været her siden 1847, kunde ønske at binde an med den. Forestil eder, hvorledes jeg et Øjeblik følte. Jeg følte mig meget lettet ved at vide, at de ikke vare „fordærvelige Indflydelser", som prøvede paa at berøve mig mit unge Liv.

Men, alvorlig talt, hvad ere disse „Mormonismens skadelige Indflydelser", vi høre saa meget omtale? Det synes mig, at Folket i Saltsø-Staden lever ligesaa godt og længe og faar lige saa meget for en Dollar som andre Folk. Medens jeg skriver dette, hører jeg et Fortopianos bløde Tone, som stiger opad og forener sig med den hviskende Vind. Det er den bekendte Sang „Nærmere, Gud, til dig". Hvem ved, om den unge, spillende Dame er Mormon eller Fremmed? Jeg ved det ikke. Ejheller ville jeg give en lille rød Kobber-Cent for at faa det at vide.

Medens jeg betragter den lyse Udsigt fra mit Vindue, og den skønne Stad med dens Bjerg-Forposter i Baggrunden hæver sig for mit Blik, har jeg en Følelse af, at jeg burde staa op i Mødet og raabe Hurra for Brigham Young og hans medfølgende haardføre Pionerer, som havde Nerver til at søge og Mod til at opbygge et Hjem paa et Sted, der den Gang var en Ørken, men nu er en Have; hvor der tilforn var haardt og ujævnt af stridende Trosbekendelser, men hvor der nu bliver blødere, eftersom Tiden gaar, og Folk kommer til at forstaa, at der kun er een Gud, som regerer og leder Menneskenes Tilværelse, og at maaske alle Veje lede til Zion. Jeg er derfor kommet til det Resultat, at Saltsø-Staden er en meget god By at bo i, at udvikles i og at dø i, og jeg tror, jeg vil tilbyde en Belønning for Oplysninger, som kunne lede til Opdagelsen af de før omtalte „fordærvelige Indflydelser"s Leje.

Men jeg tror ærligen, at naar dette er lykkedes, ville vi finde, at det kun er en Indbildning.

Millennial Star.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 46.)

Nephi bevidner for sine Brødre, at Forløserens Død var en forudbestemt Nødvendighed under den Forudsætning, at Menneskene maatte opstaa fra de Døde. Disse ere hans Ord: „Thi ligesom Døden er kommen over alle Mennesker, maa der nødvendigvis ogsaa være en Kraft til Opstandelse for at fuldbyrde den store Skabelses naaderige Plan, og Opstandelsen maa nødvendigvis komme til Menneskene, fordi de ere faldne; og Faldet kom formedelst Overtrædelse; og fordi Menneskene faldt, bleve de udelukkede fra Herrens Ansigt .... Og den Død, om hvilken jeg har talet, som er den aandelige Død, skal opgive dens Døde, og denne aandelige Død er Helvede; altsaa, Døden og Helvede maa opgive deres Døde, og Helvede maa opgive sine fangne Aander, og Graven maa opgive sine fangne Legemer, og Menneskenes Legemer og Aander skulle forenes igen med hinanden; og det sker ved den Israels Helliges Opstandelses Kraft. O, hvor stor er ikke vor Guds Plan! Thi paa den anden Side maa Guds Paradis opgive de Retfærdiges Aander og Graven opgive de Retfærdiges Legemer; og Aanden og Legemet skulle komme sammen igen og alle Mennesker blive uforkrænkelige og udødelige, thi de ere levende Sjæle med en fuldkommen Kundskab ligesom vi i Kødet, med Undtagelse af, at vor Kundskab skal vorde fuldkommen." (2. Nephi 9, 6, 12—13).) Samuel, Lamaniternes Profet, forudsagde Frelserens Fødsel, Forvaltning, Død og Opstandelse og forklarede Menneskenes deraf

følgende Opstandelse: „Thi se, han maa visseligen dø, paa det, at Frelse kan komme for at til Veje bringe de Dødes Opstandelse, saa at Menneskene derved kunne blive bragte ind for Herrens Ansigt. Ja, se denne Død til Veje bringer Opstandelsen, og den forløser hele Menneske-Slægten fra den første Død, den aandelige Død, som kom over alle Mennesker formedelst Adams Fald, hvorved de ere udelukkede fra Herrens Ansigt eller ere at betragte som døde, baade med Hensyn til timelige og aande-Ting. Men se, Kristi Opstandelse forløser Menneskene, ja, hele Menneske-Slægten, og bringer dem tilbage til Herrens Nærværelse. Det nye Testamente giver os mangfoldige Beviser paa, at Opstandelses-Læren blev almindelig forstaaet i Kristi jordiske Missions-Tid og i den efterfølgende apostoliske Æra. Herren selv forkynder disse Lærdomme. Som Svar til de skinhellige Sadducæere sagde han: „Men have I ikke læst om de Dødes Opstandelse, hvad som er talet til eder af Gud, naar han siger: „Jeg er Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud. Men Gud er ikke de Dødes Gud, men de Levendes." (Matth. 22, 31—32.) Til Jøderne, som efterstræbte hans Liv for hans Gerningers og Læres Skyld, talte han paa denne Maade: „Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvo, som hører mit Ord og tror den, som mig udsendte, haver et evigt Liv og kommer ikke til Dommen, men er gaaet fra Døden over til Livet. Sandelig, sandelig siger jeg eder: den Time kommer, ja er nu, da de Døde skulle høre hans Røst, og de, som høre den, skulle leve." (Joh. 5, 24—25.)

At Kristus til Fuldkommenhed forstod Hensigten med sin forestaaende Martyrdød og Opstandelsen, som skulde efterfølge, er overflødigen bevist af hans egne Ord, mens han levede paa Jorden. Til Nikodemus siger han: „Og ligesom Moses ophøjede Slangen i Ørken, saa bør det Menneskenes Søn at ophøjes: paa det, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv." Og til Martha, som begræd sin Broder Lazarus Død, erklærer han: „Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som tror paa mig, skal leve, om han end dør." (Joh. 11, 25.) Han profeterede frit om sin egen Opstandelse; han angav nøje den Tid, i hvilken hans Legeme skulde ligge i Graven: „Thi ligesom Jonas var tre Dage og tre Nætter i Hvalfiskens Bug, saaledes skal Menneskenes Søn være tre Dage og tre Nætter i Jordens Skød." (Matth. 12, 40), se ogsaa Matth. 16, 21 og 20, 19.)

To almindelige Opstandelser ere omtalte i Skriften; de kunne nævnes som den første og den sidste eller som de Retfærdiges eller Uretfærdiges Opstandelser. Den første blev paabegyndt ved Jesu Kristi Opstandelse, straks efter hvilken mange af de hensovede Hellige kom ud af deres Grave; en Fortsættelse af denne de Retfærdiges Opstandelse har været i Virksomhed og vil blive fuldbyrdet paa den almindelige Maade i Forbindelse med Kristi anden Herligheds Genkomst; den vil derfor være en af Mil-

lenniets Begyndelses-Tildragelser. Den sidste Opstandelse vil blive opsat til Tusindaarets Ende og vil staa i Forbindelse med Domme-Dagen.

Den første Opstandelse; — Kristi Opstandelse og den paafølgende: — Den Kendsgerning, at Kristus stod op fra de Døde, er bevidnet ved en saadan Mængde skriftlige Beviser, at ingen, som tror paa den hellige Skrifts Sandhed, kan tvivle derpaa i mindste Maade. Til Kvinderne, som kom tidlig til Graven, sagde Engelen, som havde borttaget Stenen fra Graven: „Han er ikke her, thi han er opstanden, som han selv haver sagt." (Matth. 28, 6.) Derefter viste den opstandne Herre sig for mange Mennesker i de 40 Dage, der hengik imellem hans Opstandelse og Himmelfart. (Matth. 28, 9, 16. Marci 16, 14. Lucæ 24, 13—34. Joh. 20, 14—17. 19—26. 21, 1—4 samt 1. Kor. 15, 5—8.) Efter at være opfaren til Himmelen aabenbarede han sig for Nephiterne paa deu vestlige Halvkugle, som allerede har været omtalt i disse Afhandlinger. Vi ville her se, at Apostlene ikke undlode at vidne om Virkeligheden af deres Herres Opstandelse, ejheller glemte de, at tale om Opstandelsen, som ligger i Fremtideu.

Kristus, „den første Frugt af de, som ere hensovede (1. Kor. 15, 20—23), var den første til at fremkomme af Graven med et udødeligt Legeme; men vi læse, at straks efter hans Opstandelse, vare mange af de Hellige bragte ud af deres Grave. „Og Gravene oplodes, og mange af de hensovne Helliges Legemer opstode og gik ud af Gravene efter hans Opstandelse, og de kom ind i den hellige Stad og aabenbaredes for mange. Alma, en af Nephiternes Profeter, som skrev omtrent et Hundrede Aar før Kristi Fødsel, forstod klart, at der ikke vilde være nogen Opstandelse før Frelserens, efterdi han siger: „Se, jeg siger dig, der er ingen Opstandelse, eller jeg vil sige med audre Ord, at dette dødelige bliver ikke iført Udødelighed, den Forkrænkelighed bliver ikke iført Uforkrænkelighed førend efter Kristi Komme (Alma 40, 2.)

(Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).